

Cor Vanistendael

Zwijgen en luisteren

Hoe voelt een mens zich wanneer de energie op is? Wanneer je wordt geveld door een akelig lang aanhoudende vermoeidheid? Wanneer het liefste wat je doet – bewegen op muziek – onmogelijk wordt? Ik ondervind het vandaag helaas aan den lijve. Een overdosis energie die abrupt de ene dag op de andere zichzelf lijkt op te blazen. De mentaal nogal onzachte landing van hyperactiviteit naar 16 uur slapen per dag. Het is geen pretje en het dwingt je op z'n minst tot het maken van keuzes.

Ik probeer het vooral positief te bekijken. Zo heb ik nu eindelijk tijd om van alles te doen wat ik al zo lang liet liggen. Mijn platenkast in orde zetten, bijvoorbeeld. Met wat daar aan vergeten pareltjes uitvalt, vul ik mijn muzikale dagdromen moeiteloos. Gekoesterde jazzplaten. Eén voor één belanden ze weer eens in de lader van mijn cd-speler. Sommige schijfjes blijven er wat langer of verhuizen naar een stapeltje bijdehandse favorieten. Andere worden dan weer na één luisterbeurt genadeloos geklasseerd.

"Is de luisterfolk, na de dansrage, terug van weggeweest? Als dat zo is, kan ik daar alleen maar om juichen."

Al doende kwam ik er zo achter dat ik beschamend weinig klassiek werk in huis heb. Hoog tijd voor een jacht op afgeprijsde winkeldochters in de rekken van de mediagrootgrutters om de hoek. Als de energie het toelaat, tenminste. Want zelfs fietsen is tegenwoordig een opgave.

Omdat dansen niet lukt, is stilzitten en luisteren dus de enige optie. Eén die me overigens doet terugkeren in de tijd. Naar de jaren vóór ik met dansen begon. Want wist u dat ik op dat vlak een uitgesproken laatbloeiër ben? Voor mijn drieëntwintigste zou ik er zelfs niet over hebben gepeinsd om één

voet op de dansvloer te zetten. Ik durfde gewoon niet. Ik schaamde me ervoor.

Ik hield van moderne jazz. Zo moeilijk mogelijk, liefst. Dat hielp natuurlijk. In die tijd mocht je tijdens een jazzoptreden alleen je linker grote teen bewegen of desnoods licht schuddebollen met je hoofd als teken van appreciatie.

Tot ik werd meegezogen in de boeiende wereld van folk- en wereldmuziek. Waar de dansmafia elk optreden verstoorde door het op een dansen te zetten bij elke deun die zich daar enigszins toe leende. Vooral tijdens luisteroptredens ergerde ik me daar aanvankelijk mateloos aan. Ik beschouwde het als visuele vervuiling in de periferie van mijn blikveld.

Tot die ene teen op een keer buiten mijn wil om een bourree begon te schuifelen. De rest van mijn lijf volgde als vanzelf. Sindsdien is mensen over hun dansschaamte heen helpen bij wijze van spreken zowat een persoonlijk levensdoel. Tot de man met de hamer mij recent al even spreekwoordelijk velde.

Of het toeval is, weet ik niet, maar gelukkig verscheen de afgelopen maanden de ene schitterende folkluisterplaat na de andere. De reeks begon voor mij met de nieuwe *Chansons sans Paroles* van ons aller Wouter Vandabeele, werd krachtig verder ge-

zet door de nieuwe Floes en het fenomenale debuut van Soetkin Collier, de viering van de *heilige drie-eenheid* naar aanleiding van 10 jaar Ambrozijs en tot slot een versgebrand schijfje van het piepjonge Lebocha.

Maar er is ook meer aan de hand. De tijd dat een nieuwe folkplaat automatisch in de krant kwam, lag al een heel tijdje achter ons. Wie herinnert zich de onstuitbare opmars van de zogenaamde nieuwlichters 10 jaar terug? Voorpaginanieuws was dat toen. Fluxus op de cover van *De Standaard Magazine*. Ambrozijs op de cover van *Weekend Knack*. Lai's met een kaderinterview in elke denkbare krant of tijdschrift. Recent kregen we enkel nog de mediastormen rond Urban Trad of 30 jaar KadriL en de Boombal-hype over ons heen. Nieuwe folkplaten werden door de geschreven pers echter vrijwel doodgezwegen.

De rol van kwaliteitswaakhond werd ogenschijnlijk door de nieuwe media – zeg maar Folkroddels.be – overgenomen. Tot laatst Soetkin Collier paginagroot met haar debuut in de krant stond. En recentier ook Wouter Vandabeele. Met een heus interview in 't lang en het breed. Is de luisterfolk, na de dansrage, terug van weggeweest? Als dat zo is, kan ik daar, gezien mijn toestand, alleen maar om juichen.